

Robert Vannoy , Prorocy Wielcy, Wykład 14

Uwertura Izajasz 40, Temat Sługa Pański Uwertura

Izajasz 40 Wprowadzenie

Zobacz na swoim arkuszu, rozdział 40 Izajasza to „Uwertura”, zgodnie z sugestią MacRae , aby porównać ten materiał z kompozycją muzyczną. Rozdział 40 stanowi odrębną jednostkę, nieco odmienną od poniższej. MacRae zasugerował, że można go porównać do uwertury utworu muzycznego w tym sensie , że dotyka szeregu tematów powracających w kolejnych rozdziałach. Wprowadza te tematy. Następnie w kolejnych rozdziałach wątki te są dalej rozwijane. Ale w rozdziale 40 wszystko wydaje się być dość ogólne. Nie jest on tak wyraźny i konkretny, jak większość poniższego materiału; to dość ogólne. Bóg mówi, że wybawi, ale wydaje się, że ten rozdział nie odnosi się wyłącznie do jednego konkretnego wybawienia; to bardziej ogólne. Są ludzie, którzy cierpią, ludzie, którzy są w nieszczęściu; a pomysł jest taki, że zostaną uwolnieni od cierpienia. To odnosiłoby się do ludzi na wygnaniu, ale mogłoby również odnosić się do ludzi, którzy cierpią z powodu skutków grzechu — Bóg ich wybawi. Innymi słowy, zajmie się problemem grzechu i zapewni środki wybawienia od niego. Oczywiście, ostatecznie nastąpi to poprzez przyjście Chrystusa. Zatem w tym rozdziale zawarta jest pewna radość, a jest to radość z przyjścia Chrystusa, a także radość z wybawienia z wygnania. Wszystko to zdaje się być widoczne w rozdziale 40.

Nic więc dziwnego, że rozdział 40 jest jednym z najważniejszych rozdziałów Biblii. Z pewnością jest to rozdział często czytany przez wiele osób, zwłaszcza tych, którzy mogą znajdować się w nędzy lub cierpieniu; ludzie, którzy zastanawiają się, co robi Bóg, mogą znaleźć w tym rozdziale wielkie pocieszenie.

Izajasz 40:1-2 Pocieszenie dla Jerozolimy Przyjrzyjmy się dwóm pierwszym wersetom. „, Pocieszajcie, pocieszajcie mój lud, mówi wasz Bóg. Przemów czule do Jerozolimy i głoś jej, że zakończyła się jej ciężka służba , że jej grzech został odkupiony, że otrzymała z ręki Pana w dwójnasób za wszystkie swoje grzechy ”. Pocieszenie ma

przyjść do Jerozolimy. Jerozolima cierpi. Ale teraz należy ją pocieszyć; powiedziano jej, że jej wojna została zakończona. Oznacza to, że jej ciężka służba, jej praca przymusowa i służba wojenna zostały zakończone. Ostatnie zdanie: „Ona otrzymała z ręki Pana podwójnie za wszystkie swoje grzechy” jest zwykle rozumiane jako kara – otrzymała podwójnie za wszystkie swoje grzechy.

„Podwójny” (?) lub zastępczy/równoważny Ale spójrz na swoje cytaty – MacRae ma tam interesującą sugestię na stronie 29. Zaczerpnięte ze stron 40-43 jego *Ewangelii Izajasza*, o której mogę wspomnieć, że znajduje się w tej części Księgi Izajasza – bardzo przydatna mała książeczka. „Dość nietypową interpretacją było założenie, że „podwójne” oznacza tutaj „podwójne błogosławieństwo” i że to wyrażenie jest obietnicą, że Izrael otrzyma podwójne błogosławieństwo pomimo wszystkich swoich grzechów. Taka interpretacja nie ma uzasadnienia filologicznego. Nie ma podstaw, aby wprowadzać pojęcie „błogosławieństwa” do słowa „podwójne”. Rozwiązanie tej trudności polega na uznaniu, że użyte tutaj hebrajskie słowo, jedno z kilku powszechnie tłumaczonych jako „podwójne”, może być właściwie uznane za podobne do angielskiego słowa „podwójne”, gdy jest użyte do przedstawienia osoby, która wygląda tak bardzo podobne do innych, że trudno je rozróżnić.”

Rozumiem, że Saddam Husajn miał kilka dubletów. Ludzie, którzy są tak do niego podobni, że nigdy nie wiadomo, gdzie jest, ponieważ ma sobowtóra. Każdy z nich jest jedynie sobowtórem drugiego, ale żadnego z nich nie można uważać za równego sobie lub dwukrotnie większego od drugiego. Jasne może być tłumaczenie hebrajskiego terminu „równoważny”, „odpowiednik” lub „zastępca”. Wyrażenie to wyczekuje czasu, kiedy Bóg ogłosi, że równowartość grzechu wszystkich wierzących została zapłacona. Żaden człowiek nie byłby w stanie zapłacić tej kary; mógł tego dokonać jedynie boski sługa Pana. Zatem widzisz, że MacRae rozumie znajdujące się tam stwierdzenie: „Otrzymała z ręki Pana podwójnie za wszystkie swoje grzechy” – pogląd, że otrzymała z ręki Pana równowartość, odpowiednik, substytut wszystkich swoich grzechów i

wskazywanie naprzód ku Chrystusowi. Ale w każdym razie Bóg mówi, że Jego lud ma być pocieszony. Można to postrzegać jako mające pewien związek z wybawieniem z wygnania, z Babilonu, ale myślę, że bardziej zasadniczo i co ważniejsze, odnosi się to do wybawienia od grzechu przez Chrystusa. Zauważcie, myślę, że sugestia MacRae jest z pewnością warta rozważenia, szczególnie ze względu na zdanie w środku wersetu: „Jej ciężka służba została zakończona, a jej grzech został zapłacony”. „Jej wina została przebaczone”. Cóż, odpowiednik lub substytut, osoba równoważna Izraelowi została zastąpiona przez nią i odpokutowana za jej grzech, to pomysł, który sugeruje. Innymi słowy, jeśli ograniczysz to po prostu do powrotu z wygnania, nie oznacza to wcale, że jej wina została przebaczone. Wydaje się, że tutaj jest więcej zaangażowanych.

Izajasz 40:3-5 Wybawienie Boże

Wersety 3-5. Idea wybawienia jest dalej podkreślona: „Głos jednego wołania: «Na pustyni przygotujcie drogę Panu; wyprostujcie na pustyni drogę dla naszego Boga. Każda dolina zostanie podniesiona, każda góra i pagórek obniżone; nierówna ziemia stanie się równa, miejsca nierówne staną się równiną. I objawi się chwała Pana, i ujrzy ją cała ludzkość. Bo usta Pańskie to powiedziały. Znowu idea wybawienia – Boże wybawienie jest już blisko, trzeba wyprostować drogę. To mogłoby odnosić się do wygnania — innymi słowy, mieszkańcy Babilonu widzą, jak wzgórza, doliny i wszelkiego rodzaju trudności oddzielające ich od ojczyzny zostały usunięte, co umożliwiło im powrót.

Odniesienie do Jana Chrzciciela [Łk 3:4-6; Mt 3:1-3; Mk 1,2-3; J 1:19-23] Ale interesujące jest to, że we wszystkich czterech Ewangeliach ten fragment jest traktowany jako odniesienie do Jana Chrzciciela. „Głos wołającego na pustyni: Przygotujcie drogę Panu”. Spójrzcie na Łk 3,4-6: „Jak napisano w księdze słów proroka Izajasza: «Głos jednego wołając na pustyni: „Przygotujcie drogę Panu”, prostujcie dla Niego ścieżki. Każda dolina będzie wypełniona, każda góra i pagórek obniżone. Drogi kręte staną się

proste, a wyboiste gładkie. I cała ludzkość ujrzy zbawienie Boże .” W kontekście Łukasza, czyli mówiącym o posłudze Jana Chrzciciela. W wersecie 3 czytamy: „ Obchodził całą okolicę Jordanu i głosił chrzest nawrócenia na odpuszczenie grzechów; jak napisano w księdze słów proroka Izajasza. Mateusza 3:3. W Ewangelii Mateusza 3:1 czytamy: „ W owych dniach przyszedł Jan Chrzciciel i głosił na Pustyni Judzkiej, mówiąc: «Nawróćcie się, bo bliskie jest królestwo niebieskie». To właśnie o nim powiedziano przez proroka Izajasza: „Głos wołającego na pustyni: «Przygotujcie drogę Panu, prostujcie dla niego ścieżki »”. Marka 1:2 i 3, „ Głos ktoś woła na pustyni: „Przygotujcie drogę Panu, prostujcie dla Niego ścieżki ”. Jan rzeczywiście chrzczył na pustyni i głosił chrzest pokuty. A następnie Jana 1:19-23: „To jest świadectwo Jana”. Aż do wersetu 23: „ Powiedział: «Nie jestem». Czy jesteś prorokiem? Odpowiedział: „Nie”. W końcu powiedzieli: „Kim jesteś? Daj nam odpowiedź, abyśmy mogli zwrócić się do tych, którzy nas wysłali. Co powiesz o sobie? Jan odpowiedział słowami proroka Izajasza: „Jestem głosem wołającego na pustyni: Prostujcie drogę dla Pana ”.

Kiedy więc dojdiesz do wersetu 5 i jest tam napisane: „Chwała Pana się objawi”, z pewnością jest to punkt kulminacyjny i o czym możesz myśleć jak tylko o Wcieleniu? „Chwała Pana objawi się”. Jana 1:14: „ Słowo stało się ciałem i zamieszkało wśród nas. Widzieliśmy Jego chwałę, chwałę Jedynego, który od Ojca przyszedł, pełen łaski i prawdy . Jan ogłosił drogę przyjścia Chrystusa.

Izajasza 40:6-8 Posłanie, aby „wołano”

Teraz, kiedy dochodzimy do Izajasza 40:6-8, następuje całkowita zmiana poglądu: „ Głos mówi: «Wołajcie!». I powiedziałem: „Co mam płakać?” „Wszyscy ludzie są jak trawa, a wszelka ich chwała jest jak kwiaty polne. Trawa więdnie, a kwiaty opadają, gdyż wieje na nie tchnienie Pańskie. Z pewnością ludzie to trawa. Trawa więdnie i kwiaty opadają, ale słowo naszego Boga trwa na wieki .” Podstawową ideą jest tutaj niemożność przetrwania wszystkiego, co ludzkie i ziemskie. W przeciwieństwie do tego, Słowo Boże trwa wiecznie.

To bardzo ogólne; można go zastosować w wielu sytuacjach. Być może ludziom na wygnaniu można było pomyśleć o wielkości potęgi babilońskiej. Izajasz mówi, że władza ludzka jest przemijająca, iluzoryczna; wszelkie ciało jest trawą: więdnie i więdnie, ale Słowo Pańskie trwa na wieki.

Izajasz 40:9 Bóg przynosi wybawienie Werset 9 powraca do idei pocieszenia dla Jerozolimy, ponieważ Bóg przyniesie wybawienie. Myślę, że nie wchodząc w szczegóły, uważam, że NIV jest tam lepszym tłumaczeniem. Zwróć uwagę na słowa króla Jakuba: „O Syjonie, który niesiesz dobrą nowinę, wprowadź się na wysoką górę”, podczas gdy jeśli spojrzysz na NIV, werset 9: „Ty, który niesiesz dobrą nowinę *na* Syjon, wejdź na wysoką górę . Wy, którzy zwiastujecie dobrą nowinę *do* Jerozolimy, podnieście swój głos wraz z okrzykiem, podnieście go, nie bójcie się; mówcie do miast judzkich: «Oto wasz Bóg!»”. Pocieszajcie Jerozolimę, ponieważ Bóg przynosi wybawienie.

Izajasz 40:10-11 Wielkość Jego wybawienia Wersety 10 i 11 przedstawiają wielkość jego wybawienia. „Oto Wszechwładny Pan nadchodzi z mocą i jego ramię będzie nad nim panować. Oto jego nagroda jest z nim i jego zapłata towarzyszy mu. Jak pasterz pasie swoją trzodę: gromadzi jagnięta w ramionach i nosi je blisko swego serca; delikatnie prowadzi te, które mają młode”. Pan jest mocny; osiągnie to, czego pragnie. Król Jakub mówi: „Pan przyjdzie z mocną ręką; jego ramię będzie dla niego rządzić.” Jest więc silny; jest w stanie osiągnąć to, co sobie zamierzył. Ale wobec swego ludu jest jak pasterz, „który gromadzi jagnięta w ramionach i nosi je na swoim łonie; delikatnie prowadzi te, które są z młodymi”. To mówi o łagodności jego wybawienia.

Izajasz 40:12 Przejście Następnie w wersecie 12 ponownie następuje krótkie przejście. Chcę ci przekazać tutaj materiały informacyjne i zamieścić narzut na resztę rozdziału. W wersecie 12 czytamy: „ Kto zmierzył wody zagłębieniem swojej ręki lub szerokością swojej ręki, zaznaczając niebiosa? Kto trzymał proch ziemi w koszu i kto

ważył góry na wadze i pagórki na wadze? Pomiędzy godziną 11 a 12 następuje gwałtowna zmiana myślenia. Jedenaście mówi o pasterzu niosącym jagnięta w ramionach i delikatnie prowadzącym te z młodymi. Tutaj wkraczasz z zupełnie inną myślą: łagodność Pana podkreślona w 11, ale to nie jest oznaka słabości.

Werset 12 i następne porównują Pana z bogami pogańskimi i wskazują, jak wielka jest Jego moc, zwłaszcza moc twórcza. Z pewnością idea wszechmocnej mocy Boga jest szczególnie ważna dla ludzi cierpiących. Byłoby to ważne dla ludzi na wygnaniu; byłoby to ważne dla ludzi w czasach Izajasza, w czasach Manassesesa; jest to ważne dla ludzi w każdym momencie trudności i cierpienia. Kiedy jesteś w takiej sytuacji, istnieje tendencja do myślenia, że Bóg nie istnieje lub że jest bezsilny.

Oto kilka fragmentów materiału następującego po rozdziale 40, które podkreślają wielkość i moc Boga. Jeśli przyjrzyś się uważnie strukturze wersetów od 12 do 31, myślę, że zobaczysz, że rozdział ten jest bardzo starannie skonstruowany. Nawet jeśli ta struktura może zostać przyćmiona przez przechodzenie od jednego pomysłu do innego pomysłu, do innego pomysłu i z powrotem do pierwszego pomysłu – jest tu dużo takich ruchów – rozdział nie jest przypadkowy. Odkrycie struktury i powiązań między częściami wymaga sporo nauki i pracy. Pamiętaj jednak o analogii z kompozycją muzyczną. Można słuchać muzyki i być poruszonym jej rytmem, nie rozumiejąc tak naprawdę, jak starannie pisarz skonstruował wszystko, aby nadać tej mocy, wywołać takie wrażenie. Tak więc, nie zdając sobie sprawy z tego, jak starannie zostało to skonstruowane, możesz je przeczytać i wyrzucić na nie wpływ. Ale kiedy usiądziesz i przeanalizujesz to, odkryjesz, że kryje się za tym bardzo staranna struktura.

Kto stworzył wszechświat? Jeśli spojrzysz na tę ulotkę, zauważysz, że w wersecie 12 pojawia się pytanie : „Kto stworzył wszechświat?” Pytanie to ma pięć aspektów i na wszystkie istnieje odpowiedź: Bóg. Zobaczcie: „ Kto zmierzył wody w zagłębieniu swojej ręki lub szerokością swojej ręki, zaznaczając niebiosy? Kto trzymał proch ziemi w koszu i kto ważył góry na wadze i pagórki na wadze? „Masz tam pięć fraz. Kto dokonał

tych wszystkich rzeczy? Kto stworzył wszechświat? Wszyscy mają odpowiedź: Bóg. To pierwsza strofa.

Izajasza 40:13-14 Kto był pomocnikiem Boga przy stworzeniu? Drugi, oba odnoszące się do natury – a drugi to rozdział 40, wersety 13 i 14 – pojawia się pytanie: „Kto był pomocnikiem Boga przy stworzeniu?” I znowu masz pięć aspektów tego pytania. Zobacz, tam jest konstrukcja – pięć i pięć. Ale tutaj wszyscy mają odpowiedź: „Nikt”. „Kto zrozumiał zamysł Pana i pouczył go jako swego doradcę? Do kogo zwrócił się Pan, aby go oświecić i kto nauczył go właściwej drogi? Kto nauczył go wiedzy i wskazał ścieżkę zrozumienia? Ponownie można to podzielić na pięć fraz. Wszyscy z odpowiedzią: „Nikt”.

Izajasz 40:15-17 Narody są jak nic Następnie przechodzimy do trzeciej strofy, która jest pierwszą kulminacją, wersety 15-17: „Narody są jak nic”. Dokonujesz przejścia; pierwsze dwie strofy dotyczą natury: „Kto stworzył wszechświat; kto był pomocnikiem Boga przy stworzeniu?” Trzecia strofa przenosi się do historii, tak że w wersetach od 15 do 17 czytamy: „Zaprawdę, narody są jak kropla w wiarze; uważani są za pył na wadze; waży wyspy, jakby były drobnym pyłem. Liban nie wystarczy na ogniska ołtarzowe, a jego zwierzęta na ofiary całopalne. Przed nim wszystkie narody są niczym; są przez niego uważane za bezwartościowe i mniej niż nic. Zatem narody są niczym. Babilon może wydawać się potężny, zwłaszcza jeśli przebywasz na wygnaniu w Babilonie, ale w obliczu mocy Bożej narody są niczym. Są jak nic; są jak kropla w wiadrze; liczą się jako drobny pył na wadze – zobaczcie tego rodzaju obrazy, które podkreślają znikomość potęgi narodów.

Izajasz 40:18-20 Temat bałwochwalstwa i daremności bałwochwalstwa

Jeśli przejdziesz do czwartej strofy, wersety 18-20, ponownie radykalnie zmienisz zdanie. Przechodzisz do tematu bałwochwalstwa i daremności bałwochwalstwa. Idole się

nie poruszają; rozdział 40, wersety 18-20: „Do kogo więc porównacie Boga? Do jakiego obrazu go porównasz? Jeśli chodzi o bożka, odlewa go rzemieślnik, a złotnik pokrywa go złotem i robi dla niego srebrne łańcuszki. Człowiek zbyt biedny, aby złożyć taką ofiarę, wybiera drewno, które nie gnije. Szuka zdolnego rzemieślnika, który wzniesie bożka, który się nie przewróci. Zwróć uwagę, że pytanie rozpoczyna się od pytania: „Z kim będziesz porównywać?” Do kogo porównasz Boga? Albo jakie podobieństwo do niego porównacie? Czy zamierzasz porównywać Boga do kawałków drewna stworzonych przez człowieka? Zatem myśl pierwszej części rozwinęła się przez porównanie. Bóg jest Panem natury; jest Panem historii, a ty porównujesz to do drewnianego kija. Do kogo porównasz Boga?

Izajasz 40:21-24 Bóg jest Panem natury i historii

Kiedy dojdiesz do piątej strofy, wersetów 21-24, masz drugą kulminację. Bóg jest Panem natury i historii; przyroda i historia łączą się. Rozdział 40, wersety 21-24 brzmią: „Czy nie wiecie? Nie słyszałeś? Czy nie mówiono Ci tego od początku? Czy nie rozumiecie, odkąd ziemia została założona? Zasiada na tronie nad okręgiem ziemi, a jej mieszkańcy są jak koniki polne. Rozpostarł niebiosa jak baldachim i rozpostarł je jak namiot do zamieszkania. Obniża władców książąt i wniwecz władców tego świata. Gdy tylko zostaną zasadzone, gdy tylko zostaną zasiane, gdy tylko zakorzenia się w ziemi, gdy On na nie powieje, i uschną, a wichur pomiata ich jak plewy .” Teraz, w tym drugim punkcie kulminacyjnym, ponownie wprowadzacie to pytaniem: „Czy nie wiedziałeś? Nie słyszałeś? Czy nie powiedziano ci tego od początku?” Bóg jest Panem natury i historii, a w konstrukcji literackiej mamy cztery „nieposiadane”. Werset 21, wprowadzony hebrajskim wyrażeniem *ha'l'o* ? „Czy nie wiedziałeś? Nie słyszałeś? Czy nie powiedziano ci tego? Czy nie zrozumiałeś?” Istnieją cztery „czy nie” – *ha'l'o* . Następnie trzy podwójne linijki partycypacyjne, wersety 22-23. Trzy podwójne linijki partycypacyjne: „Ten, który siedzi”, werset 22, „ Zasiada na tronie nad okręgiem ziemi, a jej mieszkańcy są jak koniki polne. Rozpostarł niebiosa jak baldachim i rozpostarł je jak

namiot do zamieszkania. Obniża książąt i władców tego świata w nicość .” Więc ten, który siedzi, rozkłada, przynosi: masz te imiesłowy. Następnie trzy czasowniki wprowadzone przez „ledwo” lub „prawie” – to jest w języku hebrajskim. „Tak” – mówi król Jakub – „nie będą sadzone; tak, nie będą siani; tak, ich ród nie zapaści korzenia w ziemi. Trzy czasowniki wprowadzone przez „ledwo” lub „prawie” w wersecie 24. Następnie ostre *we'gam* wprowadza zakończenie w 24b. Król Jakub mówi: „I on też to zrobi”, ale to *wszystko* . „I powieje na nie, i uschną , a wichher poniesie ich jak ściern”.

Wniosek ten dostarcza drugiego punktu kulminacyjnego, co czyni pierwszy bardziej określonym. Pierwsza – narody są jak nic. Ale tutaj zamierza na nich dmuchnąć; uschną i zostaną usunięte jak ściernisko. Zwróć uwagę na porównanie, czyli zgodność pomiędzy triadą z wersetów 22 i 23 – czyli tymi podwójnymi linijkami partycypacyjnymi – z pierwszymi trzema strofami. Werset 22: Bóg jest Stwórcą. Widzicie, werset 22 mówi o Tym, który zasiada na okręgu ziemi, a jego mieszkańcy są jak koniki polne. Rozciąga niebiosa jak zasłonę, rozpościera je jak namiot mieszkania. To, że Bóg jest stwórcą, można porównać z pierwszą zwrotką: „Kto stworzył wszechświat?” Natomiast werset 23 przedstawia Boże dzieło w historii, co można porównać ze zwrotką trzecią: „Narody są jak nic”. Widzisz imiesłowy „ten, który siedzi” i „ten, który rozprzestrzenia” – pierwsze dwie zwrotki. „Ten, który unicestwia książąt” – to jest historia, którą można porównać z dziełem Boga w historii, które widać w trzeciej z tych podwójnych linijek partycypacyjnych. Otrzymujesz powtórzenie struktury przechodzącej od natury do historii: po dwa z natury, po jednym z historii, w obu miejscach.

Izajasz 40:25-27 Z kim mnie porównacie? Pan jest nieporównywalny.

Przejdźmy do szóstej strofy, rozdział 40, wersety 25-27: „ Do kogo mnie porównacie? Albo kto jest mi równy? mówi Święty. Podnieś oczy i spójrz w niebo: Kto to wszystko stworzył? Ten, który kolejno wyprowadza zastępy gwiazdziste i każdego woła po imieniu. Dzięki jego wielkiej mocy i ogromnej sile nie brakuje żadnego z nich. Dlaczego mówisz, Jakubie, i skarżysz się, Izraelu: Moja droga jest ukryta przed Panem; moja sprawa została zlekceważona przez mojego Boga”?

Wersety 25-27: Pan jest nieporównywalny. Widzisz, masz to samo pytanie, wprowadzając strofę szóstą tak, jak miałaś strofę czwartą: „Z kim mnie porównasz?” Pan jest nieporównywalny i jak widać, główny sens tej części, od 25 do 27, znajduje się w wersecie 27. Do kogo porównasz Pana? Teraz spójrz na jego twórczą moc. Jak możesz powiedzieć w wersecie 27, że moja droga jest ukryta przed Panem? Możesz mieć trudności, możesz być w nieszczęściu, możesz nie rozumieć, co się dzieje, ale kiedy skupiasz się na tym, kim jest Bóg, na jego panowaniu nad naturą, jego panowaniu nad historią, jak możesz kwestionować to, że On tego nie robi? wiesz co się z tobą dzieje?

Historia jest najwyższym pocieszeniem dla ludu Bożego w niedoli. Ponownie, jest to wprowadzone pytaniem: „Czy nie wiedziałeś?” tak jak w drugiej kulminacji. „Czy nie wiedziałeś? Czy nie słyszeliście, że wieczny Bóg, Pan, Stwórca krańców ziemi, nie mdleje i nie jest zmęczony? Nie ma szukania jego zrozumienia. Daje moc słabym; tym, którzy nie mają mocy, dodaje siły. Nawet młodzieńcy osłabną i zmęczą się, młodzieńcy upadną całkowicie. Ale ci, którzy oczekują Pana, odzyskają siły; wzbijają się na skrzydłach jak orły; będą biegać i nie będą zmęczeni; będą chodzić i nie ustaną”. Widzicie więc w wersecie 27, wersecie poprzednim, jak ktoś tak potężny może zapomnieć o tych, których przeznaczył dla swoich własnych celów? Dlaczego mówi: „Moja droga jest zakryta przed Panem?”

Izajasz 40:28-31 Rozdział 40 , wersety 28-31, są odpowiedzią na to pytanie.

Odpowiedź ponownie jest udzielona w sposób ogólny, jak sądzę, i który ma zastosowanie do wszystkich sytuacji, w których ludzie są kuszeni, by zważyć w Boga. Jeśli wydaje się, że Boży plan się nie sprawdza, możesz być pewien, że nie dzieje się tak dlatego, że Bóg jest zbyt słaby, aby zrobić to, co wybierze. Dzieje się tak raczej dlatego, że nie do końca rozumiemy jego plan. " Czy ty nie wiesz? Nie słyszałeś? Pan jest Bogiem wiecznym, Stworzycielem krańców ziemi. Nie będzie się męczył ani znużył, a jego zrozumienia nikt nie będzie w stanie pojąć ". Nie możemy sprawdzić jego zrozumienia; on zna koniec od początku – my nie. Być może nie rozumiemy dokładnie przyczyn sytuacji, w której się

znaleźliśmy, ale Jego moc jest wystarczająca, aby dokonać wszystkiego, czego się podejmie; nigdy nie mdleje, nigdy nie jest zmęczony. Ale nie tylko to, daje moc tym, którzy mają tendencję do zmęczenia – jeśli będą czekać na Pana. Takie jest zatem przesłanie dla ludu Bożego: czekajcie na Pana, a odnowią swoje siły.

Zatem rozdział 40 jest rozdziałem niezwykłym. Pospieszyliśmy się z tym, ale mam nadzieję, że ten diagram daje pewne wyobrażenie o złożoności organizacji i starannym sposobie, w jaki została ona zbudowana, chociaż jeśli go przeczytasz i spróbujesz to naszkicować, będzie to dość trudne. Ale jest tam bardzo ostrożna struktura: powtarzalność, strukturalna organizacja, która uderza z całą mocą, gdy czytasz rozdział, nawet jeśli nie poddajesz go analizie. Ale wiesz, że to jeden z ulubionych rozdziałów Biblii, 40. rozdział Izajasza, i nie bez powodu.

Temat Sługi Pańskiej – Cztery Psalmi Sługi To , co chcę w tym miejscu zrobić, jak zauważyłeś na swoim schemacie, to przejście do tematu Sługi Pańskiej. Podałem ci te 5 lub 6 tematów. Byłoby miło, gdybyśmy mogli przejść przez rozdziały Izajasza od 41 do 66 i prześledzić rozwój wszystkich tych tematów. Szkoda, że trzeba pominąć jeden, bo nie da się uzyskać pełnego efektu, ponieważ wszystkie są ze sobą blisko powiązane — współpracują ze sobą. Jednak ze względu na czas po prostu nie możemy tego zrobić. Chcę więc zająć się jednym tematem – Sługą Pańską – i nad nim pracować. Z pewnością ma to ogromne znaczenie, szczególnie z mesjańskiego punktu widzenia. Zobaczmy jak to działa.

A teraz kilka uwag ogólnie, zanim przejdziemy do konkretnych fragmentów. Krytyczni uczeni często próbowali wyodrębnić tak zwane „Psalmi Czterech Sług”. W „Whybray” czytamy komentarz na temat czterech tak zwanych „Psalmów służebnych” – znajduje się on na górze strony 29 twoich cytatów. Ale cztery, które zwykle są izolowane, to 42:1-7; naprawdę niewłaściwe jest ograniczanie fragmentów służących do tych czterech fragmentów, ale z pewnością są to cztery główne fragmenty. Jednak krytyczni uczeni często wyodrębniają tę czwórkę i twierdzą, że mają własne, odrębne

pochodzenie i autorstwo; są one wtórne w stosunku do tekstu oryginalnego i zostały wstawione do tekstu oryginalnego. Ale jak wspomniałem, temat ten jest znacznie bardziej złożony niż ograniczanie się tylko do tych czterech fragmentów. Można go znaleźć także w wielu innych miejscach. Chcę prześledzić każde odniesienie do sługi w tej części Księgi Izajasza, gdy przyjrzymy się tematowi sługi. Zaczniemy więc od tego, a my chcemy zobaczyć, jak temat sługi odnosi się do większego problemu wygnańców – jaki jest związek i, oczywiście, jaki ma to związek z przyjściem Chrystusa.

1. Izajasz 41:8 Izraelu, jesteś moim Sługą. Pierwszym z nich jest Izajasz 41:8 i następane. Czytacie tam: „Ale ty, Izraelu, mój sługo, Jakubie, którego wybrałem, wy, potomkowie Abrahama, mojego przyjaciela. Zabrałem Cię z krańców ziemi, z najdalszych zakątków Cię wezwałem. Powiedziałem: „Jesteś moim sługą”; Wybrałem Cię i nie odrzuciłem Cię. Nie bój się więc, bo jestem z tobą; nie lękajcie się, bo jestem waszym Bogiem. Wzmocnię cię i pomogę ci; Podtrzymam cię moją sprawiedliwą prawicą. Na razie nie mam zamiaru czytać dalej. Ale jak widzicie, w wersetach 8 i 9 jest to pierwsze wystąpienie wyrażenia Sługa Pański: „Jesteś moim sługą” – mówi Pan.

W innych miejscach Starego Testamentu termin „sługa” jest używany na różne sposoby, często po prostu w odniesieniu do ludzi pobożnych; czasami, bardziej szczegółowo, o prorokach – jest używane w przypadku Mojżesza, jest używane w przypadku Jozuego i jest używane w przypadku Eliasza. Jednak użyte u Izajasza nabiera szczególnego znaczenia. Staje się to jasne, gdy prześledzimy temat. Zaczyna się tutaj, w rozdziale 41; następnie zyskuje na znaczeniu i osiąga swój punkt kulminacyjny w rozdziale 53. Jak zobaczymy, na początku nie jest całkiem jasne, co dokładnie oznacza wyrażenie sługa. Chociaż werset 8 wydaje się dość wyraźny, w miarę upływu czasu staje się coraz bardziej skomplikowany. Wydaje się, że tutaj: „Izraelu, jesteś moim sługą”. Kto jest sługą? – wydaje się tutaj jasne, że Izrael jest sługą. W tym fragmencie dowiadujemy się, że Pan podaje powód, dla którego zamierza chronić Izrael; mówi, że wybrał Izraela na swojego sługę: „Ty, Izraelu, jesteś moim sługą”.

Werset 10: „Nie bój się, bo jestem z tobą. wzmocnię cię; Pomogę Ci; Podtrzymam cię.” Jeśli zejdziesz do wersetu 13: „ Bo Ja jestem Pan, twój Bóg, który chwyci cię za prawicę i powie ci: Nie bój się; Pomogę Ci. Nie bój się, robaku Jakubie, mały Izraelu, bo Ja ci pomogę – mówi Pan, twój Odkupiciel, Święty Izraela. „Patrz, uczynię cię saniami młócającymi, nowymi i ostrymi, o wielu zębach”. ”

Jeśli przeczytasz ten fragment, sługa zostanie powołany przez Boga i nie zostanie odrzucony. Wrogowie sługi zostaną zawstydzeni, ale siłę sługi można znaleźć w Panu, a nie w nim samym. Zobacz, werset 14 mówi: „ Nie bój się, robaku Jakubie, mały Izraelu, bo Ja ci pomogę” – mówi Pan, twój Odkupiciel, Święty Izraela. „Patrz, zamienię cię w sianie młócające ”. Zatem w rozdziale 41 wydaje się jasne, że sługą jest Izrael. Nie jest całkiem jasne, jaki jest zakres tego fragmentu i jak daleko sięga ten temat; prawdopodobnie aż do wersetu 19, ale jest to przedmiotem dyskusji. Ale tam wszystko jest dość ogólne.

2. Izajasz 42:1-7 Dzieła, których dokona sługa Przejdźmy do drugiego fragmentu, a to jeden z najważniejszych – Izajasz 42:1-7: „, Oto mój sługa, którego podtrzymuję, mój wybrany ten, w którym mam upodobanie; Położę na nim ducha mojego, a on przyniesie narodom sprawiedliwość. Nie będzie krzyczeć ani krzycheć, ani podnosić głosu na ulicach. Trzciny zgniecionej nie dołamię i knota tlejącego nie dogasi. Przez wierność przyniesie sprawiedliwość; nie zachwieje się ani nie zniechęci, dopóki nie ustanowi sprawiedliwości na ziemi. W jego prawie wyspy pokładają nadzieję. Tak mówi Bóg, Pan, Stwórca nieba ”.

Tutaj mamy przeplatające się wersety z motywem twórczej mocy. „ Który rozpostarłeś ziemię i wszystko, co z niej wychodzi, który dajesz tchnienie jej mieszkańcom i życie tym, którzy po niej chodzą: «Ja, Pan, powołałem cię w sprawiedliwości; Złapię Cię za rękę. Będę cię strzegł i sprawię, że będziesz przymierzem dla ludu i światłem dla pogan, abys otworzył oczy ślepych, uwolnił jeńców z więzienia i wypuścił z lochów tych, którzy siedzą w ciemności. ”

Zatem w Księdze Izajasza 42:1-7 ponownie mówisz o słudze: „Oto mój sługa”. Przedstawiony jest obraz pracy, którą będzie wykonywał sługa. Sługa ma wykonywać pracę na świecie dla Boga. Tutaj nie jest powiedziane, kto jest sługą, jak w Księdze Izajasza 41:8 i 9, gdzie jest napisane: „Ty, Izraelu, jesteś moim sługą”. Tutaj nie jest powiedziane, kim jest sługa, ale przedstawiony jest obraz pracy, którą sługa ma wykonać. To interesujące; jeśli zwrócisz się do Mateusza 12:18-21, ten fragment odnosi się do Jezusa. Mateusza 12:18: „Oto mój sługa, którego wybrałem, ten, którego kocham, w którym mam upodobanie; Położę na nim ducha mojego, a on ogłosi narodom sprawiedliwość. Nie będzie się kłócił ani krzychał; nikt nie usłyszy jego głosu na ulicach. Trzciny zgniecionej nie dołamię i knota tłącego się nie dogasi, dopóki nie doprowadzi sprawiedliwości do zwycięstwa. W Jego imieniu narody będą pokładać nadzieję. To w kontekście wyraźnie odniesionym do Jezusa. Ale oto, co jest napisane w jednym z wersetów rozdziału 42: „Oto mój sługa, którego podtrzymuję; moi wybrańcy” – sługa jest wybranym Bożym, w którego duszy ma upodobanie, a Duch Boży jest w nim i on przyniesie sprawiedliwość narodom – poganom.

W wersach od 2 do 4 widać godność i łagodność jego postępowania. Nie będzie płakał, nie będzie się podnosił ani nie sprawi, że jego głos będzie słyszalny na ulicy; trzciny złamanej nie złamię. Nie podejmuje gwałtownego wysiłku, aby wykonać swoje zadanie. Ale jego dzieło ma mieć zasięg ogólnoswiatowy. Zwróć uwagę na rozdział 42, werset 4: „Nie załamie się ani nie zniechęci, dopóki nie ustanowi prawa na ziemi, a jego prawa będą oczekiwać wybrzeża”. „Wybrzeża” to nawiązanie do odległych krain.

Wers 5 w pewnym sensie przerywa ten opis pracy sługi, aby odpowiedzieć na pytanie: „Jak to się stanie?” i „Jak to możliwe?” Cóż, jest to możliwe, ponieważ Bóg tak mówi i Bóg jest Stwórcą niebios. „Tak mówi Bóg, Pan, który stworzył niebiosa i je rozciągnął”.

Pytania pojawiające się teraz W tym momencie zaczynają pojawiać się pytania. Widzicie, w Księdze Izajasza 41:8 i 9 jest napisane: „Izraelu, jesteś moim sługą”. Ale

pojawia się pytanie, w jaki sposób Izrael może spełnić to, co jest tutaj opisane? Jak lud w niewoli, nędzy i na wygnaniu może zrobić to, co jest tutaj powiedziane, że robi Sługa Pana? Zobacz, wersety 6 i 7 mówią: „Ja, Pan, powołałem cię w sprawiedliwości; Złapię Cię za rękę. Będę cię strzegł i uczynię cię przymierzem dla ludu i światłem dla pogan, aby otworzyć oczy ślepych, aby uwolnić jeńców z więzienia i wypuścić z lochów tych, którzy siedzą w ciemności. Izajasz

42:19-24 Jak Izrael może to zrobić, skoro sam Izrael jest więźniem? Jak Izrael może to zrobić, skoro sam Izrael jest więźniem? To pytanie nie jest tylko tym, które może przyjść ci na myśl podczas czytania lub osobie, która je usłyszała; jest to również wyrażone w dalszej części rozdziału. Przejdźmy do wersetu 19: „Któż jest ślepy, jeśli nie mój sługa i głuchy jak posłaniec, którego wysyłam? Kto jest ślepy jak ten, który mi został powierzony, ślepy jak sługa Pana? Widziałeś wiele rzeczy, ale nie zwróciłeś na to uwagi; masz otwarte uszy, ale nic nie słyszysz. Spodobało się Panu ze względu na swą sprawiedliwość uczynić swoje prawo wielkim i chwalebnym. Ale to jest naród splądrowany i splądrowany, wszyscy uwięzieni w dołach lub ukryci w więzieniach. Stali się łupem i nie ma nikogo, kto by ich wybawił; zostali zrabowani i nikt nie powiedział: „Odeślij ich z powrotem”. Zatem w wersecie 19 zostało wyrażone to samo pytanie: jak Izrael może to zrobić, skoro sam jest ślepy i głuchy?

Ale werset 21 mówi, że praca sługi zostanie wykonana: „Pan ma upodobanie ze względu na swoją sprawiedliwość; on wywyższy prawo i uczyni je honorowym”. Następnie w wersecie 22 znów pojawia się ta trudność: Jak Izrael może spełnić wymagania pracy sługi, skoro Izrael jest narodem okradzionym i zepsutym, uwięzionym w dziurach, ukrytym w więzieniach? Problem wydaje się nierozwiązany.

Ale w wersecie 24 znajduje się dodatkowa uwaga, która mówi: „Kto dał Jakuba na łup, a Izraela zbójcom? Czyż nie Pan, przeciwko któremu zgrzeszyliśmy?” Werset 24 wskazuje, dlaczego Izrael jest w takim stanie, w jakim się znajduje. Dlaczego Izrael jest okradany i psuty? Dlaczego Izrael jest w więzieniu? Dlaczego Izrael jest ślepy? To

dlatego, że zgrzeszyli. A ponieważ zgrzeszyli, Bóg skazał swój lud na wygnanie i cierpienie. „Który z was będzie tego słuchał lub zwróci szczególną uwagę w przyszłości? Kto wydał Jakuba na łup, a Izraela łupieżcom? Czyż nie był to Pan, przeciwko któremu zgrzeszyliśmy? Bo nie chcieli pójść jego drogami; nie przestrzegali jego prawa. Wylał więc na nich swój pałący gniew i przemoc wojenną.”

Jak więc widzisz w rozdziale 42, masz sługę przedstawionego jako tego, który ma nieść światło i wyzwolenie aż po krańce ziemi, poganom i narodom; aby wybawić z niewoli, więzienia i niewoli. Izajasz 41 mówi, że Izrael jest sługą Boga. Pytanie jednak brzmi: jak Izrael może to zrobić, skoro sam Izrael jest w niewoli i ciemności z powodu swojego grzechu? Musimy więc prześledzić ten temat dalej. Widzisz, że do tego momentu masz wiele pytań. Izrael jest sługą, Izrael ma zadanie do wykonania, ale nie wydaje się, aby Izrael był w stanie wykonać to zadanie, ponieważ sam Izrael jest grzeszny i jest w niewoli. W miarę dalszych postępów potrzebne będzie jakieś rozwiązanie tego problemu.

Mój czas się skończył. Podejmiemy temat dalej.

Przepisywane przez Danę Engle
Początkowa edycja: Carly Geiman
Zgrubna edycja: Ted Hildebrandt
Ostateczna edycja: dr Perry Phillips
Z ponowną narracją: dr Perry Phillips